

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2025, č. j. KRPA-115992-61/ČJ-2025-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2025, č. j. KRPA-115992-61/ČJ-2025-000022-ZSV (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 4. 2025, č. j. KRPA-115992-12/ČJ-2025-000022-ZSV, a prodloužené rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2025, č. j. KRPA-115992-50/ČJ-2024-000022-ZSV, o 60 dnů.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 123 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 1, § 126 písm. a) a § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K nevyužití zvláštního opatření v podobě zdržování se na adrese místa pobytu pro účely pobytové kontroly žalobce mimo jiné uvedl, že žalovanému již v rámci žádosti o propuštění a předchozích žalob proti zajištění doložil, že má zajištěné ubytování na adrese X. Žalovaný se však touto skutečností v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Naopak v naprostém nesouladu s reálným stavem věci uvedl, že *„na území ČR bydlí u své přítelkyně na adrese X. Jedná se o pronajatý byt jeho přítelkyně, cizinec adresu pobytu nikde nehlásil, nedisponuje nájemní smlouvou a nemá označen zvonek či poštovní schránku.“* Žalobce se na uvedené adrese zdržovat může, není rozhodující, že nemá nájemní smlouvu, když mu pobyt potvrdila vlastnice nemovitosti jiným dokladem, ani poznámka o neoznačeném zvonku či poštovní schránce. Žalobce nesouhlasil ani s obavami žalovaného, že by nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění nebo by se mu vyhýbal či se skrýval. Žalobce tedy namítal, že v jeho případě je odůvodněna aplikace některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce zdůraznil, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je prostředkem tzv. *ultima ratio*, jehož využití by měla předcházet důkladná úvaha o jeho nezbytnosti a přiměřenosti a rovněž nemožnosti aplikovat namísto něj alternativní opatření. Odůvodnění žalovaného týkající se nepoužití mírnějších opatření se opírá výlučně o předchozí žalobcův nelegální pobyt. To odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, nebo ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 129/2025-22).

III.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, na základě jakých ustanovení zákona o pobytu cizinců postupoval. Vyjádřil se k realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce a zkonstatoval, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobce vyhostit. K důvodům neuložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců odkázal na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a jeho pobytové historie dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce existuje reálná obava, že zmaří správní vyhoštění. Proto považoval zvláštní opatření za neúčelná. Žalovaný se vyjádřil rovněž k délce prodloužení doby zajištění, kterou nepovažoval za nepřiměřenou a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou zabýval. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

5. Dne 9. 4. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a bylo objasněno, že na území pobýval na základě dlouhodobého pobytu s platností od 21. 5. 2009 do 18. 4. 2011, přičemž jeho žádost o nový pobyt ze dne 16. 4. 2014 byla zamítnuta. V masážním salónu, kde byl kontrolován, byl nalezen jeho cestovní pas s platností do 21. 1. 2021, jenž neobsahoval žádné vízum ani vstupní a výstupní razítko. Následně byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
6. Dne 9. 4. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobytu na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu.
7. V rámci výsledku ze dne 9. 4. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-115992-8/ČJ-2025-000022-ZSV, žalobce mimo jiné uvedl, že tlumočnicka nežádá, neboť česky rozumí slovem i písmem. Do schengenského prostoru přiletěl dne 1. 8. 2007 a po celou dobu pobýval výhradně v ČR. Platnost cestovního dokladu skončila v roce 2021, žalobce si chtěl dát vystavit nový, ale pracovníci ambasády ho nedohledali v evidencích. Je si vědom svého neoprávněného pobytu na území, adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označen zvonek, ani schránku. Bydlí asi dva roky s přítelkyní ruské národnosti, svatbu ani děti neplánují, v budoucnu by chtěli žít v Mexiku. Rodiče žalobce žijí v X, sestra cestuje mezi X a A., bratr pobývá v U., udržují spolu pravidelný kontakt. Je svobodný, bezdětný, pracuje jako masér, pracovním povolením nedisponuje. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do země původu, kterou pokládá za bezpečnou, mu nic nebrání. Aktuálně nedisponuje žádnou hotovostí ke složení finanční záruky. Závěrem žalobce sdělil, že v rámci řízení nepožadoval účast tlumočnicka, jelikož rozumí jazyku, v němž je vedeno správní řízení, slovem i písmem, současně nežádal žádných změn ani doplnění. Protokol bez jakýchkoliv výhrad podepsal.
8. Dne 9. 4. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-115992-12/ČJ-2025-000022-ZSV, kterým byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
9. Dne 4. 7. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-115992-48/ČJ-2025-000022-ZSV, které nabylo právní moci dne 1. 8. 2025, jímž žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to na 4 roky. Téhož dne vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-115992-50/ČJ-2024-000022-ZSV, jímž žalobcovo zajištění za účelem správního vyhoštění prodloužil o 30 dnů.
10. Žalobou napadeným rozhodnutím byla doba zajištění žalobce prodloužena o 60 dnů. Důvodem druhého prodloužení doby trvání žalobcova zajištění byla nutnost zajistit žalobci v koordinaci s Velvyslanectvím X ve Vídni náhradní cestovní doklad. Platnost již vydaného náhradního cestovního dokladu totiž skončila dřív, než bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Poté bude potřeba pro zajistit letenky a ubytování i pro členy eskorty a povolení k tranzitu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v současnosti existuje pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a existuje rovněž reálný předpoklad, že k realizaci správního vyhoštění žalobce dojde v nově stanovené době trvání zajištění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opětovně posoudil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že k nim nelze přistoupit. Doba, o kterou se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prodlužuje trvání zajištění žalobce byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce.

V.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
14. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
15. Soud předesílá, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostal zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41). Proto se soud nevyjadřuje k výčtu ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců uvedenému na třetí straně podané žaloby.
16. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).

17. Podle názoru soudu nelze přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nezhodnotil možnost uložení mírnějších opatření, než přistoupil k zajištění žalobce. Žalovaný se naopak možnosti uložení těchto zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval na straně 5-7 napadeného rozhodnutí, ale i v předcházejících rozhodnutích o zajištění žalobce a následně o prodloužení zajištění.
18. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
19. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
20. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce by bylo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle výše citovaného § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neúčelné, a to zejména s ohledem na žalobcovo dřívější jednání. Žalovaný konstatoval, že u žalobce existuje důvod se domnívat, že žalobce na území ČR nadále nebude respektovat orgány veřejné moci. Žalobce, který úmyslně nerespektoval povinnosti mu uložené neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalobcova důvěryhodnost je oslabena, a proto měl žalovaný důvodnou obavu, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný k těmto závěrům dospěl zejména na základě posouzení žalobcovy pobytové historie v ČR. Soud má se ve shodě s žalovaným za to, že z předchozího žalobcova jednání nelze s potřebnou mírou přesvědčivosti usuzovat na to, že by žalobce v budoucnu se správními orgány spolupracoval a nevyhýbal se výkonu návratového rozhodnutí. Přestože žalobce již ke své žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 2. 6. 2025 a později k nyní podané žalobě přiložil kopii potvrzení o zajištění ubytování (ze dne 14. 4. 2025), na závěru o neúčelnosti zvláštních opatření za účelem vycestování to podle názoru soudu nic nemění. Žalovaný svůj závěr o nesplnění podmínek pro uložení zvláštního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nezaložil pouze na skutečnosti, že žalobce nedisponuje nájemní smlouvou. Skutečnost, že žalobce se svou přítelkyní bydlí na adrese X žalovaný nerozporoval. Poukázal na to, že se jedná o pronajatý byt jeho přítelkyně, adresu pobytu nikde nehlásil, a nemá označen zvonek či poštovní schránku. Z těchto skutečností ve spojení s dalšími zjištěními (pobyťová historie žalobce a jeho dosavadní chování popsané shora) však žalovaný zcela oprávněně naznal, že nebyla dána jistota, že se žalobce bude zdržovat na adrese místa pobytu, resp. vznikla důvodná obava, že by bylo obtížné žalobce kontaktovat a že se bude před policií skrývat a snažit se vyhnout realizaci správního vyhoštění. Navzdory skutečnosti, že žalobce oznámil adresu svého pobytu a uvedl, že si je vědom povinností vyplývajících z § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nedošlo v jeho případě k naplnění obecných podmínek pro uložení zvláštního opatření podle citovaného ustanovení, neboť, jak bylo popsáno výše, existuje v jeho případě důvodná obava, že se bude vyhýbat výkonu správního vyhoštění. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí touto skutečností zabýval. Žalobce porušoval na území ČR významným způsobem povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, na území pobýval neoprávněně, a to po dobu více než 8 let (minimálně od 12. 11. 2016), a rovněž bez platného cestovního dokladu (minimálně od roku 2021). Žalobce rovněž uvedl, že pracuje jako masér, aniž by disponoval pracovním povolením. Svého protiprávního jednání si byl vědom, neboť sám v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 9. 4. 2025 uvedl, že o svém neoprávněném pobytu ví, a proto nemohl po celou dobu chodit v klidu po ulici. Svou situaci se nesnažil jakkoliv řešit a na území ČR pokračoval ve svém neoprávněném pobytu, z čehož je patrná snaha setrvat na území ČR co nejdéle bez ohledu na platné právo. Za situace, kdy žalobce nedisponuje finančními prostředky na vycestování, neskýtá žádné záruky, že bude dodržovat zákony a jednat v souladu s českými právními normami, není na místě aplikace mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Rovněž ve vztahu k ostatním zvláštním opatřením podle § 123b zákona o pobytu cizinců, ke kterým žalobce nenamítal nic konkrétního, je odůvodnění žalovaného podrobné, srozumitelné a přezkoumatelné, odpovídající konkrétním okolnostem případu. Soud v tomto ohledu neshledal rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu citovanou v žalobě. Neshledal jednostrannost, účelovost ani jiný nedostatek napadeného rozhodnutí, pročež žalobní námitku považuje za nedůvodnou.

21. Soud pro úplnost odkazuje zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, a ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018-28, které navazují na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a ze kterých vyplývá, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

22. Přestože žalobce v tomto ohledu nic konkrétního nenamítal, soud přesto v obecnosti uvádí, že při stanovení délky doby zajištění žalovaný nevybočil ze zákonných mezí, kdy od okamžiku omezení osobní svobody nesmí doba zajištění přesáhnout 180 dnů. Soud má za to, že žalovaný dostatečně na straně 6-8 napadeného rozhodnutí odůvodnil délku prodloužení zajištění o 60 dnů. S žalovaným lze souhlasit, že se jedná o dobu odpovídající předpokládané složitosti přípravy realizace správního vyhoštění žalobce. Již v rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce byl uveden výčet kroků, kterými bude nutné připravit uskutečnění správního vyhoštění. Žalovaný i v napadeném rozhodnutí popsal jednotlivé kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokladu jejich časové náročnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Žalovaný k jednotlivým krokům konstatoval, že kroky k vydání žalobcova náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty a opětovně budou podniknuty, a tudíž bude v nejbližší době odstraněna překážka vycestování v podobě absence cestovního dokladu. Ve spojení s existencí pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce již neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila realizaci vyhoštění žalobce z území ČR. Žalovaný je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, kterou lze u třetích zemí očekávat po 40-60 dnech. V prodloužené době zajištění podle předchozích zkušeností žalovaného bude žalobci náhradní cestovní doklad vydán a lze tak důvodně očekávat naplnění účelu napadeného rozhodnutí, jímž je vytvoření podmínek pro ukončení nelegálního pobytu žalobce na území ČR. Ředitelství služby cizinecké policie příslušné podle zákona o pobytu cizinců k provedení návratu žalobce zajistí přepravní doklady, policejní eskortu a víza pro ni, jakož i povolení k tranzitu. Dále bude nutné zajistit součinnost Velvyslanectví ČR v X z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni, což může trvat přibližně 30 dnů, ale i několik týdnů. Soud k tomu uvádí, že doba trvání zajištění nijak nevybočuje ze zákonných limitů a zcela odpovídá individuálním okolnostem případu. Žalovaný zohlednil všechny podstatné skutečnosti pro stanovení doby, o kterou je nutné zajištění žalobce prodloužit, a odůvodnil ji v souladu se zákonnými i judikatorními požadavky. Tato doba pak podle názoru soudu není nepřiměřená.
23. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zabýval i osobními a rodinnými poměry žalobce, tedy je zřejmé, že žalovaný situaci žalobce posoudil komplexně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017 č. j. 5 Azs 294/2016-18). Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně a transparentně, vzal v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédl k dosavadnímu chování žalobce a k jeho pobytové historii. Všechny zjištěné skutečnosti mají rovněž oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba, o kterou bylo žalobcovo zajištění prodlouženo, není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci. Namítané porušení ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců soud neshledal.

VI.

Závěr a náklady řízení

24. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně